

her i Salen, vilde lade sig nøje med smaa Skridt. Nu, da det ærede Medlem fra Ringkøbing i Gaar havde Ordet, var det mig en Tilfredsstillelse at høre, at han søgte at frigøre sig for dette generende Favntag, han saaledes var bleven Genstand for fra Højres Side, og vi fik at vide, at det, han ønskede, ikke var smaa Skridt, det, han ønskede, var, at Udviklingen skulde gaa frem med almindelige Skridt. Smaa Skridt kunde naturligvis være gode for Snegle og for Spurve og for Folk, som ikke gide flytte sig, men holde mest af at blive paa Stedet, men det er virkelig ikke noget, der passer for den almindelige Udvikling, og jeg vil sige for Arbejdernes Vedkommende, at vi ønske ikke et politisk Reformarbejde, der foregaar paa den Maade som anført, i smaa Skridt. For os er det ingen Tilfredsstillelse at vide, at vi om 50 Aar maaske faa en Skolelov, eller at vi til samme Tid maaske kunne faa en forbedret Alderdomsunderstøttelse, eller at vi til den Tid kunne faa undlivet den privilegerede Valgret her i Landet, det er ingen Glæde og Tilfredsstillelse for os at faa dette at vide. Vi ønske ikke at nøjes med Løfter paa Fremtiden, nej, det, vi ønske under vort Reformarbejde, er, at faa Reformen, Fremskridt i den Tid, hvori vi selv leve, og ikke i den Tid, som kan komme. Der er stillet mange Opfordringer til Regeringen om at fremkomme med sit Program, og jeg for mit Vedkommende vilde ganske vist ogsaa ønske, at Regeringen vilde fremsætte et saadant. Hvis det maatte være mig tilladt at være Raadgiver over for den højtærede Regering i denne saa vigtige Sag, vilde jeg udtale, at jeg ikke ønsker, at Regeringen skulde fremsætte et langt, detailleret Program, men jeg vilde ønske, at Regeringen blot vilde udtale een eneste lille Sætning, og det var, at man i Fremtiden agter at holde og respektere Landets Grundlov.

Scharling: Jeg føler mig ikke fristet til at inoedegaa alle de forskellige Paa-stande, den ærede sidste Taler fremkom med, der er kun en af dem, jeg bestemte skal modsige; for at der ikke paa det Punkt skal danne sig en Legende. Det var Paa-standen om, at Regeringen og Højre i en Række af Aar havde forsømt Jærnbanevæsenet for at kunne fremme Forsvarsvæsenet. Dette er en aldeles grundløs Paa-stand, og den inoedegaas tilstrækkeligt ved at henvise paa den ene Side til de ret betydelige Jærnbaneudgifter og Jærnbaneanlæg i hele den paagældende Periode og

paa den anden Side til den noksom bekendte Omstændighed, at naar der ikke skete mere, var det, fordi en Række Forslag mødte Modstand fra dette Tings Side. Jeg har ellers nærmest taget Ordet for at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Anledning af, hvad jeg havde sagt, da jeg første Gang tog Ordet, med Hensyn til Posteringen paa § 17. Jeg tror ikke, der er nogen væsentlig Uenighed mellem den højtærede Minister og mig paa dette Punkt, jeg tror, af Uenigheden mere drejer sig om det vanskelige faktiske Spørgsmaal, hvor man skal trække den rette Grænse. Den højtærede Minister er vist enig med mig i, at det har ikke ringe Betydning, at Posteringen paa Finansloven og Statsregnskabet bliver korrekt og giver et virkeligt klart og anskueligt Billede af den finansielle Tilstand, og det er det, jeg tror, at den nuværende Postering ikke giver. Jeg fastholder, at adskilligt af det, der opføres paa § 27 som Enhvervelse af Formue, ikke er dette i den Forstand, hvori dette Ord maa tages, thi det kan ikke nytte at henvise til, at de Anlæg, som tilvejebringes, ere nyttige og betydningsfulde. Det kan siges om saa mange andre, som dog ikke opføres der. Min ærede Kollega fra Thisted (Trolle) anførte i Gaar, at et foreslaaet Havneanlæg ved Anholt netop havde sin rette Plads paa § 27 paa Grund af dets store Betydning for Udviklingen af Fiskerierne. Ja, det benægter jeg aldeles ikke; men jeg betvivler meget, at det har stor Betydning for Staten med Hensyn til Forrentningen, og det er dog det, det kommer an paa. Vi opføre jo dog ikke den ny Kunst-udstillingsbygning og det store kgl. Bibliothek og andre saadanne Bygninger paa § 27, skønt de kunde have lige saa god Adkomst dertil, dersom Spørgsmaalet blot var det, om man virkelig fik Værdi for Pengene. Men Spørgsmaalet er dette: Faa vi den finansielle Værdi, naar vi for at gøre Jærnbaneanlæg forbruge rentebærende Aktiver eller optage en Gæld, som skal forrentes? Er der da Udsigt til, at disse Anlæg ville dække det Tab, som derved lides? Det er det, jeg mener, bør være det afgørende. Jeg indrømmer, at det i det enkelte, konkrete Tilfælde kan være vanskeligt at trække Grænsen, men jeg skal henvise til, at det, man vistnok i saa Henseende maa tage til Forbillede, er, hvad en privat Forretningsvirksomhed vilde gøre, f. Eks. det sjællandske Jærnbaneselskab. Jeg tror, man bør postere paa en noget lignende